

” - Jeg havde det rigtig dårligt, og jeg kunne bare se mit liv gå ned ad. Der skete ikke nogen fremskridt, og mit liv handlede mest om at stå op, spille computer og gå i seng igen.

Magnus Ballegaard Nielsen, Glyngøre. elev, Ungdomsskolen-Skive

Ny indsats skal få fraværet ned blandt eleverne:

Tidlig opsporing skal redde skolebørn

Den nye indsats på skolefraværsområdet i Skive Kommune handler om at få lavet en tidlig opsporing og reagere hurtigere, når et skolebarn har fravær.

Det fortæller tværfaglig konsulent i skole- og dagtilbudsafdelingen i Skive Kommune, Helle Madsen.

Hun har været med til at lave den handleplan, der skal medføre, at færre børn i fremtiden oplever langtidsfravær og fravær i det hele taget i løbet af deres skolegang.

- Skolegang er den største beskyttelsesfaktor for barnets videre liv, og jo længere tid børnene har skolefravær, des sværere er det at komme tilbage. Tid er en kolossal vigtig faktor her, forklarer hun.

Udover at forældrene efter sommerferien

skal melde ind på barnets 1. sygedag, skal der også ske en systematisering af fraværet blandt eleverne.

Derfor skal der i fremtiden ud fra skolerens månedlige indrapportering om elevfravær til forvaltningen laves en henvendelse til forældrene, hvis blot én af fire parametre er opfyldt:

- Barnet har haft fire eller flere fraværsdage den seneste måned
- Der er registreret 10 procent ulovligt fravær den seneste måned
- 11 eller flere fraværddage i det seneste skoleår
- 10 procent samlet fravær det seneste skoleår

Helle Madsen understreger dog, at de enkelte skoleledere skal foretage individuelle vurderinger af, om der er en naturlig årsag til fraværet.

- Det kan være skolelederen ved, at barnet har brækket et ben. Det kan også være, at forældrene har meldt ind, at barnet skal 14 dage på ferie i Thailand. Men som udgangspunkt er det sådan i fremtiden, at fravær er fravær, for det tæller i forhold til, at barnet ikke får læring og ikke er en del af fællesskabet.

NEMMERE AT GRIBE IND

Når kommunen om et år endvidere får et nyt registreringssystem, bliver det også nemmere at gribe ind på første dagen, hvis eleven ikke møder op i skolen, og forældre-

ne ikke har meldt noget ind om det.

- Hvis de ikke har meldt noget ind, går der en sms ud til forældrene, om at »dit barn er ikke mødt op«, og det er for at sikre, at vi ved, hvor barnet er, forklarer Helle Madsen.

Bortset fra det nye it-system træder hele det nye fælles fraværssystem i kraft efter sommerferien.

TURIT SKOVBOG
ts@skivefolkeblad.dk

På den anden side af et skolefravær:

Magnus havde flere års fravær i skolen

Efter sommerferien tjekker han ligesom mange andre på sin egen alder ind på en ungdomsuddannelse, når han begynder på Mercantec i Viborg. Men for 17-årige Magnus Ballegaard Nielsen fra Glyngøre var det langt fra en selvfølge, at det skulle gå sådan, da han i 5. klasse tjekkede ud af sin skolegang på Glyngøre Skole og først vendte tilbage til en rigtig skoleklasse to-tre år senere.

Magnus Ballegaard Nielsen oplevede, at hans to bedste venner begyndte at mobbe ham, men han sagde ikke noget til nogen. Efter et halvt år blev det dog for meget for ham.

- Jeg fik nok, blev ked af det og sagde til min mor, at jeg ikke ville i skole mere, fortæller Magnus Ballegaard Nielsen, mens han forsøger at huske rundt i de mange måneder, der skulle komme til at gå, inden han igen satte sig ind i et klasseværelse og deltog i en almindelig undervisning.

For han vendte godt nok tilbage til Glyngøre Skole, men kun for en enkelt dag, hvor han for det først følte, at klassekammeraterne kiggede mærkeligt på ham og for det andet havde følelsen af, at mobningen gentog sig, og at han blev slået af den ene ad sine mobbere.

- Jeg fik det dårligt, og jeg blev ked af det, så da jeg kom hjem, fortalte jeg det til min mor, og så gik jeg igen ikke i skole i nogle måneder, fortæller Magnus Ballegaard Nielsen.

Tiden gik i høj grad med at spille computer og blev stort set kun afbrudt af, at en lærer fra skolen kom og gav ham eneundervisning, for intet kunne få ham tilbage på skolen, og som ugerne og månederne gik var der faktisk heller ikke noget, der kunne få ham i gang på en ny skole.

Han var bange for at møde nye mennesker og være sammen med mange på én gang. I perioder havde han endda svært ved at deltage i familiekomagener og ønskede ikke sin egen fødselsdag fejret.

ENEUNDERVISNING I ROSLEV

Planen blev, at Magnus Ballegaard Nielsen skulle begynde næste skoleår på Roslev

Skole, hvor han i begyndelsen skulle modtage eneundervisning.

- Jeg var på rundvisning og skulle begynde ugen efter. Jeg var skide nervøs, og da jeg kom den første dag, sad der også en anden elev i lokalet. Jeg blev sur og ked af det på samme tid. Det var ikke det, vi havde aftalt, og jeg følte ikke, at jeg kunne stole på dem, siger han.

Der gik flere uger, inden han igen kom på skolen, hvor han så modtog eneundervisning, og Roslev Skole forsøgte efter lang tid at få ham integreret i den øvrige skole, for Magnus var slet ikke sammen med nogle kammerater, når han var på skolen.

Et forsøg var at rykke hans undervisning ud i det åbne biblioteklokale, så der var andre mennesker omkring ham. Men det gav ret hurtigt en reaktion.

- Jeg kunne høre, at folk begyndte at snakke om mig, og så blev jeg igen ked af det, fortæller han.

Hvad der præcist er sket og i hvilken rækkefølge står uklart for ham, men i måned efter måned blev han i hvert fald undervist alene - enten hjemme eller på skolen, og situationen virkede håbløs.

Magnus Ballegaard Nielsen havde ikke efterhånden ikke gået i en normal skoleklasse i to år og den 13-14 årige dreng, så ikke andre mennesker end sin nærmeste familie.

Han snakkede lidt med folk over nettet, når han spillede computer, for det kunne han gøre uden at blive nervøs.

- Jeg havde det rigtig dårligt, og jeg kunne bare se mit liv gå ned ad. Der skete ikke nogen fremskridt, og mit liv handlede mest om at stå op, spille computer og gå i seng igen. Når jeg ikke lige fik eneundervisning eller gik til psykolog. Jeg havde det sådan: Hvad skal der ske? Hvad bliver der af mig?, fortæller han.

I andet halvår af 2014 blev han henvist til børnepsykiatrisk afdeling i Viborg og fik stillet diagnosen ADD - en variant af ADHD, hvor barnet mangler et drive.

- Det var positivt, fordi det pludselig gav mening for mig, hvorfor jeg havde det, som jeg havde. Men på den anden side var det

også træls, for hvad skulle der nu ske med mit liv, forklarer Magnus Ballegaard Nielsen, der også har haft symptomer på angst.

LANGSOM INTEGRATION

I februar 2015 skete der noget nyt i Magnus Ballegaard Niensens liv. Via Roslev Skole var der kommet en kontakt til Ungdomsskolen-Skive, som måske kunne hjælpe Magnus. Hans egen psykolog kendte også stedet godt og luftede tanken for

Magnus om, at han skulle prøve det. Psykologen havde han stor tillid til, så derfor var han ikke afvisende over for det.

- Jeg var stadig meget nervøs, men jeg vidste godt, at jeg ikke skulle ind i en klasse og sidde, fortæller han.

Han blev tilknyttet afdelingsleder Hans Kristensen, og han kom i de næste mange måneder til at spille en central rolle i Magnus' liv.

Det blev Hans Kristensen, der mange

” - Vores mål og tanke er, at her unge kommer til sig selv og kommer tilbage til deres gamle skole. Men det gør de ikke så tit. Det er ikke så sjældent, at en efterskole kommer på tale, siger han.

Hans Kristensen (til venstre) var i mange måneder en nøgleperson for Magnus Ballegaard Nielsen, og han har hjulpet ham tilbage på skolesporet. Foto: Steen Don

Afdelingsleder i ungdomsskolen:

- Det kræver en hel masse tålmodighed

Magnus Ballegaard Nielsen er langt fra den første elev, Hans Kristensen og hans kolleger på Ungdomsskolen-Skive har skullet hjælpe tilbage til et almindeligt skoleliv.

Lige nu har skolen syv-otte unge, der ikke deltager i den almindelige klasseundervisning, men enten sidder alene eller sammen med få andre. Ungdomsskolen-Skive har efterhånden en del erfaring med at tackle unge som Magnus. Men det bliver aldrig en rutine.

- Det handler om at opnå en relation, så de stoler på, at vi vil dem det bedste. Det er ikke, fordi de skoler, de kommer fra, fejler noget, men de har nogle dårlige oplevelser fra de her skoler, og her har vi nogle andre ressourcer og anden fleksibilitet, end de har på skolerne, forklarer han.

Det er sjældent, at succeskurven bare er opadgående med de unge, der kommer på Ungdomsskolen-Skive, fordi de har været uden for det almindelige skolesystem i længere tid.

- Det kræver masser af tålmodighed, og vi bruger forskellige metoder, og det

lykkes ikke nær hver gang, siger Hans Kristensen.

En af de ting han efterhånden har set virke er at bringe de sårbare unge sammen med elever, der allerede går på skolen.

- Så snart man kan, så bringer vi dem sammen med en af vores andre elever og får dem til at fortælle, at »jeg har også haft det sådan, men de kunne hjælpe mig på den her skole,« fortæller han.

Hans erfaring er, at det virker langt bedre end voksne, der står og siger det samme.

- Vores mål og tanke er, at her unge kommer til sig selv og kommer tilbage til deres gamle skole. Men det gør de ikke så tit. Det er ikke så sjældent, at en efterskole kommer på tale, siger han.

Det er ikke kun lærerne på ungdomsskolen, der gør en indsats, men en tværfaglig indsats mellem skolen, de kommer fra, psykolog og en skolesocialrådgiver, der får det til at lykkes i mange tilfælde.

TURIT SKOVBOG

ts@skivefolkeblad.dk

de regnet mig ud, fortæller han med et skævt smil.

I dag kan han og Hans Kristensen godt grine af den lidt absurde situation, der opstod, men dengang var det anderledes alvorligt, for Magnus Ballegaard Nielsen var så fyldt af angst, at han barrikaderede sig inde på sit værelse og satte en seng for døren.

- Og da Hans kom, sagde jeg ikke noget til ham overhovedet, og den anden lærer sad bare ude i bilen, fortæller Magnus Ballegaard Nielsen, der heller ikke ved senere lejligheder lod sig overbevise om, at han skulle møde en lærer mere.

MED I KLASSEN

Ganske langsomt og med op- og nedture fik Hans Kristensen løsnings for Magnus' nervøsitet.

- Det var et skridt frem og to tilbage. Og andre gange var det to frem og et tilbage, fortæller Hans Kristensen om det tålmodighedskrævende forløb.

Efter måneder hvor det bølgede frem og tilbage spurgte Hans Kristensen ham en dag i Poppelhuset, om han ikke kunne have lyst til at møde en elev fra Ungdomsskolen-Skive.

- Det var jeg noget nervøs for, men jeg ville også gerne møde andre. Jeg vidste jo bare ikke, hvordan jeg skulle snakke med andre folk efter så lang tid uden kontakt, fortæller han.

Hans Kristensen satte møde op, så en dag i Poppelhuset fik Magnus besøg af en anden dreng, som havde haft et lignende forløb, men var kommet godt videre.

Den anden elev fortalte om sin oplevelse med at gå på skolen og efter en gåtur og en snak på en bänk, hvor Hans Kristensen sad mellem de to drenge for at skabe tryk for Magnus, kunne Magnus hive den første sejr i lang tid i land.

- Jeg var sindssygt stolt af mig selv, fortæller han.

Hans Kristensen gentog succesen med en anden elev noget tid efter.

- Det var lidt lettere, men jeg var stadig meget nervøs. Så stiger min puls helt

vildt, mit hjerte hamrer bare og jeg sveder rigtig meget, forklarer Magnus Ballegaard Nielsen.

Integrationsprocessen fortætter på Hans Kristensens kontor på selve ungdomsskolen. Stadig med eneundervisning, men døren står åben ud til resten af skolen, og det betyder, at forskellige mennesker kommer ind og hilser på - uden rigtigt at snakke med Magnus.

Efter lang tid på den måde er der en dag en af de andre lærere, der stiller Magnus Ballegaard Nielsen et spørgsmål.

- Bjarne spørger, om jeg ikke har lyst til at tage min læsebog og komme ind i en klasse og sidde der med den. Jeg havde lyst til at være med, for man vil jo gerne være med til at grine og have det sjovt og være en del af fællesskabet. Jeg sagde faktisk ja. Jeg tror, at det, der satte mig i gang, var kedsomhed, siger Magnus Ballegaard Nielsen.

Han kom med ind i en klassen, men de første gang fik han ikke læst en eneste sætning i bogen. Han var der bare, mens hans puls bankede derudad. Og når han selv husker tilbage, blev det hele så let som ingenting efter det.

Efterhånden tog han mere fast del i undervisningen og forsøgte at indhente alt det, han havde måttet undvære i flere år. Indimellem var der dårlige dage eller perioder, men generelt gik det fremad.

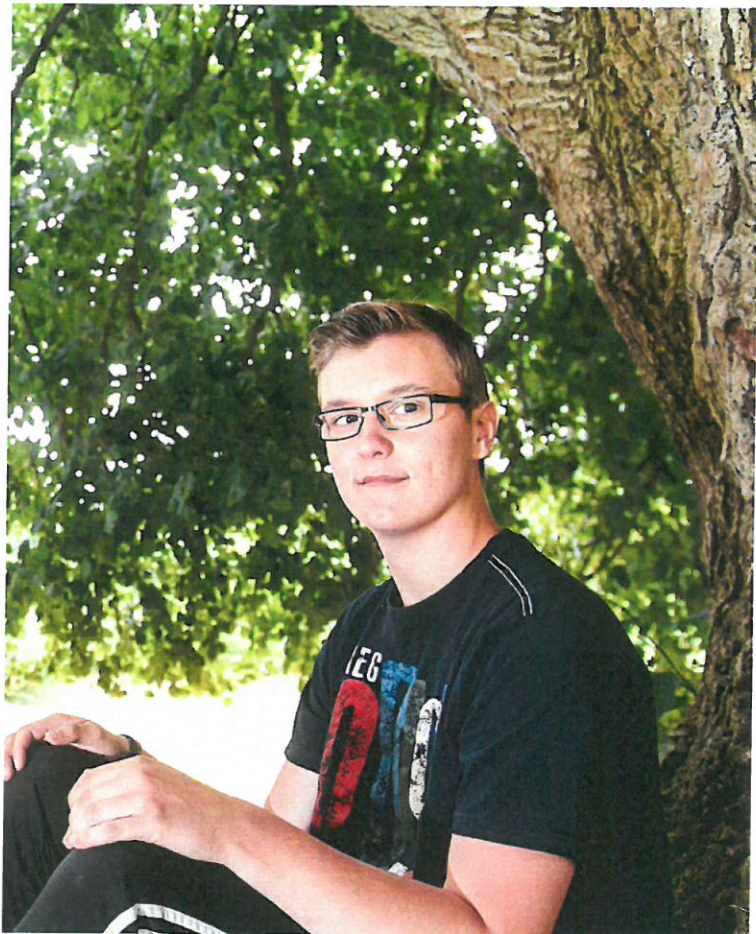
- Og vi oplevede, at Magnus havde en enorm sult efter lærdom og viden. Også en viden om, hvordan alting fungerer.

Om lidt kan Magnus afslutte 10. klasse på Ungdomsskolen-Skive, og efter sommerferien følges han med sin bedste ven til it-supporteruddannelsen på Mercantec i Viborg med en følelse af, at han har styr på tilværelsen. Og han har et råd til Magnus på 12 år.

- Bare gør det. Du kan godt være lidt nervøs over at møde nogle mennesker, men det er ikke så slemt, som du går og tror.

TURIT SKOVBOG

ts@skivefolkeblad.dk

Magnus Ballegaard Nielsen har haft en fortumlet skoletilværelse og har været to-tre år ud af klasseværelset, inden han igen fandt vejen tilbage. Foto: Steen Don

nus Ballegaard Nielsens verden brød sammen. Det skulle ske hjemme i Glyngøre. - Hans havde jo været hjemme ved mig nogle gange, og en dag skrev han til mig, om han måtte tage en anden lærer med, fortæller Magnus Ballegaard Nielsen.

Han svarede egentlig ja, men da det var ved at være op over, var han ude på badeværelset for at tjekke, om nøglen sad i døren, så han kunne lukke sig inde.

- Men den var der ikke, for min mor hav-

- Men den var der ikke, for min mor hav-

- Men den var der ikke, for min mor hav-

På den anden side af et skolefravær:

Magnus havde flere års fravær i skolen

Turit Skovborg

ts@skivefolkeblad.dk

Efter sommerferien tjekker han ligesom mange andre på sin egen alder ind på en ungdomsuddannelse, når han begynder på Mercantec i Viborg. Men for 17-årige Magnus Ballegaard Nielsen fra Glyngøre var det langt fra en selvfølge, at det skulle gå sådan, da han i 5. klasse tjekkede ud af sin skolegang på Glyngøre Skole og først vendte tilbage til en rigtig skoleklasse to-tre år senere.

Magnus Ballegaard Nielsen oplevede, at hans to bedste venner begyndte at mobbe ham, men han sagde ikke noget til nogen. Efter et halvt år blev det dog for meget for ham.

- Jeg fik nok, blev ked af det og sagde til min mor, at jeg ikke ville i skole mere, fortæller Magnus Ballegaard Nielsen, mens han forsøger at huske rundt i de mange måneder, der skulle komme til at gå, inden han igen satte sig ind i et klasseværelse og deltog i en almindelig undervisning.

For han vendte godt nok tilbage til Glyngøre Skole, men kun for en enkelt dag, hvor han for det først følte, at klassekammeraterne kiggede mærkeligt på ham og for det andet havde følelsen af, at mobningen gentog sig, og at han blev slået af den ene ad sine mobbere.

- Jeg fik det dårligt, og jeg blev ked af det, så da jeg kom hjem, fortalte jeg det til min mor, og så gik jeg igen ikke i skole i nogle måneder, fortæller Magnus Ballegaard Nielsen.

Tiden gik i høj grad med at spille computer og blev stort set kun afbrudt af, at en lærer fra skolen kom og gav ham eneundervisning, for intet kunne få ham tilbage på skolen, og som ugerne og månederne gik var der faktisk heller ikke noget, der kunne få ham i gang på en ny skole. '

Han var bange for at møde nye mennesker og være sammen med mange på én gang. I perioder havde han endda svært ved at deltage i familiekomsammener og ønskede ikke sin egen fødselsdag fejret.

Eneundervisning i Roslev

Planen blev, at Magnus Ballegaard Nielsen skulle begynde næste skoleår på Roslev Skole, hvor han i begyndelsen skulle modtage eneundervisning.

- Jeg var på rundvisning og skulle begynde ugen efter. Jeg var skide nervøs, og da jeg kom

den første dag, sad der også en anden elev i lokalet. Jeg blev sur og ked af det på samme tid. Det var ikke det, vi havde aftalt, og jeg følte ikke, at jeg kunne stole på dem, siger han. Der gik flere uger, inden han igen kom på skolen, hvor han så modtog eneundervisning, og Roslev Skole forsøgte efter lang tid at få ham integreret i den øvrige skole, for Magnus var slet ikke sammen med nogle kammerater, når han var på skolen.

Et forsøg var at rykke hans undervisning ud i det åbne bibliotekslokale, så der var andre mennesker omkring ham. Men det gav ret hurtigt en reaktion.

- Jeg kunne høre, at folk begyndte at snakke om mig, og så blev jeg igen ked af det, fortæller han.

Hvad der præcist er sket og i hvilken rækkefølge står uklart for ham, men i måned efter måned blev han i hvert fald undervist alene - enten hjemme eller på skolen, og situationen virkede håbløs.

Magnus Ballegaard Nielsen havde ikke efterhånden ikke gået i en normal skoleklasse i to år og den 13-14 årige dreng, så ikke andre mennesker end sin nærmeste familie.

Han snakkede lidt med folk over nettet, når han spillede computer, for det kunne han gøre uden at blive nervøs.

- Jeg havde det rigtigt dårligt, og jeg kunne bare se mit liv gå ned ad. Der skete ikke nogen fremskridt, og mit liv handlede mest om at stå op, spille computer og gå i seng igen. Når jeg ikke lige fik eneundervisning eller gik til psykolog. Jeg havde det sådan: Hvad skal der ske? Hvad bliver der af mig?, fortæller han.

I andet halvår af 2014 blev han henvist til børnepsykiatrisk afdeling i Viborg og fik stillet diagnosen ADD - en variant af ADHD, hvor barnet mangler et drive.

- Det var positivt, fordi det pludselig gav mening for mig, hvorfor jeg havde det, som jeg havde. Men på den anden side var det også træls, for hvad skulle der nu ske med mit liv, forklarer Magnus Ballegaard Nielsen, der også har haft symptomer på angst.

Langsom integration

I februar 2015 skete der noget nyt i Magnus Ballegaard Niensens liv. Via Roslev Skole var der kommet en kontakt til Ungdomsskolen-Skive, som måske kunne hjælpe Magnus. Hans egen psykolog kendte også stedet godt og luftede tanken for Magnus om, at han skulle prøve det. Psykologen havde han stor tillid til, så derfor var han ikke afvisende over for det.

- Jeg var stadig meget nervøs, men jeg vidste godt, at jeg ikke skulle ind i en klasse og sidde,

fortæller han.

Han blev tilknyttet afdelingsleder **Hans Kristensen**, og han kom i de næste mange måneder til at spille en central rolle i Magnus' liv.

Det blev **Hans Kristensen**, der mange

dage måtte køre hjem til Magnus og undervise ham i hjemmet i Glyngøre, og det var ham, der mødte Magnus, når han kom ind i Poppelhuset i Asylgade i Skive, hvor der kun var de to til skoletimerne, og det var også ham, der ad flere omgange forsøgte at få Magnus tilbage til et mere almindeligt skoleliv med klassekammerater og venner.

Et af skridtene var at introducere ham til endnu en lærer, så **Hans Kristensen** kunne have en fraværsdag, uden at Magnus Ballegaard Nielsens verden brød sammen. Det skulle ske hjemme i Glyngøre.

- Hans havde jo været hjemme ved mig nogle gang, og en dag skrev han til mig, om han måtte tage en anden lærer med, fortæller Magnus Ballegaard Nielsen.

Han svarede egentlig ja, men da det var ved at være op over, var han ude på badeværelset for at tjekke, om nøglen sad i døren, så han kunne lukke sig inde.

- Men den var der ikke, for min mor havde regnet mig ud, fortæller han med et skævt smil.

I dag kan han og **Hans Kristensen** godt grine af den lidt absurde situation, der opstod, men dengang var det anderledes alvorligt, for Magnus Ballegaard Nielsen var så fyldt af angst, at han barrikaderede sig inde på sit værelse og satte en seng for døren.

- Og da Hans kom, sagde jeg ikke noget til ham overhovedet, og den anden lærer sad bare ude i bilen, fortæller Magnus Ballegaard Nielsen, der heller ikke ved senere lejligheder lod sig overbevise om, at han skulle møde en lærer mere.

Med i klassen

Ganske langsomt og med op- og nedture fik **Hans Kristensen** løsnet op for Magnus' nervøsitet.

- Det var et skridt frem og to tilbage. Og andre gange var det to frem og et tilbage, fortæller **Hans Kristensen** om det tålmodighedskrævende forløb.

Efter måneder hvor det bølgede frem og tilbage spurgte **Hans Kristensen** ham en dag i Poppelhuset, om han ikke kunne have lyst til at møde en elev fra Ungdomsskolen-Skive.

- Det var jeg noget nervøs for, men jeg ville også gerne møde andre. Jeg vidste jo bare ikke, hvordan jeg skulle snakke med andre folk efter så lang tid uden kontakt, fortæller han.

Hans Kristensen satte møde op, så en dag i Poppelhuset fik Magnus besøg af en anden dreng, som havde haft et lignende forløb, men var kommet godt videre.

Den anden elev fortalte om sin oplevelse med at gå på skolen og efter en gåtur og en snak på en bænk, hvor Hans Kristensen sad mellem de to drenge for at skabe tryghed for Magnus, kunne Magnus hive den første sejr i lang tid i land.

- Jeg var sindssyg stolt af mig selv, fortæller han.

Hans Kristensen gentog succesen med en anden elev noget tid efter.

- Det var lidt lettere, men jeg var stadig meget nervøs. Så stiger min puls helt vildt, mit hjerte hamrer bare og jeg sveder rigtig meget, forklarer Magnus Ballegaard Nielsen.

Integrationsprocessen fortætter på Hans Kristensens kontor på selve ungdomsskolen. Stadig med eneundervisning, men døren står åben ud til resten af skolen, og det betyder, at forskellige mennesker kommer ind og hilser på - uden rigtigt at snakke med Magnus.

Efter lang tid på den måde er der en dag en af de andre lærere, der stiller Magnus Ballegaard Nielsen et spørgsmål.

- Bjarne spørger, om jeg ikke har lyst til at tage min læsebog og komme ind i en klasse og sidder der med den. Jeg havde lyst til at være med, for man vil jo gerne være med til at grine og have det sjovt og være en del af fællesskabet. Jeg sagde faktisk ja. Jeg tror, at det, der satte mig i gang, var kedsomhed, siger Magnus Ballegaard Nielsen.

Han kom med ind i en klassen, men de første gang fik han ikke læst en eneste sætning i bogen. Han var der bare, mens hans puls bankede derudaf. Og når han selv husker tilbage, blev det hele så let som ingenting efter det.

Efterhånden tog han mere fast del i undervisningen og forsøgte at indhente alt det, han havde måttet undvære i flere år. Indimellem var der dårlige dage eller perioder, men generelt gik det fremad.

- Og vi oplevede, at Magnus havde en enorm sult efter lærdom og viden. Også en viden om, hvordan alting fungerer.

Om lidt kan Magnus afslutte 10. klasse på Ungdomsskolen-Skive, og efter sommerferien følges han med sin bedste ven til it-supporteruddannelsen på Mercantec i Viborg med en følelse af, at han har styr på tilværelsen. Og han har et råd til Magnus på 12 år.

- Bare gør det. Du kan godt være lidt nervøs over at møde nogle mennesker, men det er ikke så slemt, som du går og tror.

Afdelingsleder i ungdomsskolen:

- Det kræver en hel masse tålmodighed

Turit Skovborg

ts@skivefolkeblad.dk

Magnus Ballegaard Nielsen er langt fra den første elev, **Hans Kristensen** og hans kolleger på Ungdomsskolen-Skive har skullet hjælpe tilbage til et almindeligt skoleliv.

Lige nu har skolen syv-otte unge, der ikke deltager i den almindelige klasseundervisning, men enten sidder alene eller sammen med få andre. Ungdomsskolen-Skive har efterhånden en del erfaring med at tackle unge som Magnus. Men det bliver aldrig en rutine.

- Det handler om at opnå en relation, så de stoler på, at vi vil dem det bedste. Det er ikke, fordi de skoler, de kommer fra, fejler noget, men de har nogle dårlige oplevelser fra de her skoler, og her har vi nogle andre ressourcer og anden fleksibilitet, end de har på skolerne, forklarer han.

Det er sjældent, at succeskurven bare er opadgående med de unge, der kommer på Ungdomsskolen-Skive, fordi de har været uden for det almindelige skolesystem i længere tid.

- Det kræver masser af tålmodighed, og vi bruger forskellige metoder, og det lykkes ikke nær hver gang, siger **Hans Kristensen**.

En af de ting han efterhånden har set virke er at bringe de sårbare unge sammen med elever, der allerede går på skolen.

- Så snart man kan, så bringer vi dem sammen med en af vores andre elever og får dem til at fortælle, at »jeg har også haft det sådan, men de kunne hjælpe mig på den her skole,« fortæller han.

Hans erfaring er, at det virker langt bedre end voksne, der står og siger det samme.

- Vores mål og tanke er, at her unge kommer til sig selv og kommer tilbage til deres gamle skole. Men det gør de ikke så tit. Det er ikke så sjældent, at en efterskole kommer på tale, siger han.

Det er ikke kun lærerne på ungdomsskolen, der gør en indsats, men en tværfaglig indsats mellem skolen, de kommer fra, psykolog og en skolesocialrådgiver, der får det til at lykkes i mange tilfælde.